



Chimpansee te koop

Met illustraties van H el ene Jorna

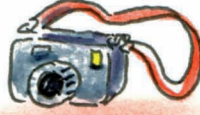


Gonneke Huizing



Chimpansee te koop

Uitgeverij Holland - Haarlem



Het gekraak van de takken doet de groep chimpansees opschrikken. De moeders grissen hun kleintjes naar zich toe en de groep slingert zich door de bomen, op zoek naar een veilige schuilplaats.

Met een doffe klap valt de prachtige, bruinzwarte chimpansee op de grond. De kleine die zich in doodsangst aan haar heeft vastgeklampt, voelt de klap door zijn lijfje dreunen. Het grote, zachte moederlijf stuit zijn val. Nog steviger graaien de klauwtjes in de harige vacht van zijn moeder, maar zo zonder haar stevige hand onder zijn kontje, glijdt hij op de grond. Naast hem valt een tweede grote aap neer, dan een derde, een vierde. Bij elke nieuwe val voelt hij de aarde een moment trillen, diep in zijn buik.

Luide stemmen komen naderbij. De kleine chimpansee verstopt zich zo dicht mogelijk tegen zijn moeder aan. Hij duwt zijn hoofdje in haar oksel.

Harde handen trekken de babychimpansee los. Hij krijst het uit. Strekt zijn klauwtjes om zich aan de warme veiligheid van zijn moeder vast te klampen, maar het helpt niet. De handen, groot en eeltig, zijn meedogenloos. Harde vingers knijpen hem overal. Voelen aan zijn buik, zijn rug en zijn poten. Alles aan zijn kleine lijf bibbert en beeft.

Dan wordt hij in iets kleins en donkers gezet. Als hij probeert te



draaien, botst hij tegen iets hards. Iets hards wat aan alle kanten om hem heen is. Van boven vallen speldenprikjes licht naar binnen. Hij krijgt opnieuw.





‘En toen zei de directeur van het pandacentrum dat Lola en ik...’ Olaf kijkt de klas rond. Hij heeft net zijn presentatie over hun reis naar China gehouden. Hoe hij en zijn tweelingzusje daar de panda’s bezocht hebben, en vooral hoe ze een moeder- en een babypanada uit de klauwen van de stropers hebben gered.

‘Zeg dan!’ roept Ana. Ze wiebelt heen en weer op haar stoel. ‘Wat zei die directeur?’

‘Hij zei, dat onze hele klas met de bus naar de twee panda’s in Ouwehands Dierenpark mag.’

De kinderen stampen met hun voeten en klappen in hun handen. ‘Cool, vet, geweldig, super, heftig!’ Er komt geen eind aan het enthousiasme van de kinderen uit groep 6 bij het vooruitzicht van zo’n leuk uitstapje.

‘Dat jullie die babypanada naar zijn moeder brachten! Wat goed van jullie!’ roept Maddalena.

‘Dat die moederpanada uit je schoen dronk! Dat je dat bedacht!’ Iris kijkt Olaf vol bewondering aan.

‘En dat die stropers jullie wilden doodschieten!’ huivert Malou.





‘Eh, nou, nee hoor,’ zegt Olaf. ‘Ze renden juist hard weg, toen ze ons zagen.’

‘Kan ik me best voorstellen,’ grapt Marwin, Olafs beste vriend. ‘Jullie zien er ook vet eng uit.’

‘En nu gaat jullie vader in Zambia naar de chimpansees?’ vraagt meester Marc.

Olaf knikt. ‘En wij mogen mee! In de herfstvakantie.’

Papa’s documentaires gaan over dieren overal ter wereld, en als het even kan mogen Olaf en Lola met hem mee of hem daar komen bezoeken, zoals afgelopen zomer in China.

‘Jullie zijn dikke bofkonten,’ zegt meester. ‘China in de zomer, Zambia in de herfst. Toe maar!’

Olaf vertelt dat in Zambia een van de grootste opvangcentra voor chimpansees ter wereld staat, waar de dieren zoveel mogelijk kunnen leven zoals in de vrije natuur.

‘Na de herfstvakantie moeten jullie het allemaal maar uitgebreid vertellen,’ zegt meester Marc.

‘Aapjes kijken in Zambia! Kan ik niet met je mee in plaats van Lola?’ vraagt Marwin.

‘Wil je dan wel met zo’n engerd mee?’ roept Lola uit.

‘Best wel!’ Marwin knikt enthousiast.

‘Jammer voor jou dan, maar ik sta mijn plaats niet af!’ roept Lola.

‘Dacht ik al.’ Marwin trekt een pruillip. ‘Flauw hoor!’

Olaf grijnst een beetje. Hij zou het natuurlijk nooit tegen Marwin zeggen en ook niet tegen Lola trouwens, maar hij is blij dat zij meegaat. Zijn zus die maar twee minuutjes jonger is dan hij.

‘Jij gaat maar aapjes kijken in de dierentuin!’ Lola’s tong piept tussen haar lippen door. ‘Maar ik ga mee naar Zambia, zeker weten.’





De baas

‘Ik ben zó benieuwd!’ Lola hipt van haar ene voet op de andere. ‘Ik hoop dat ik er een mag vasthouden.’

Olaf geeft haar een duwtje. ‘Dat mag hier dus zeker weten niet.’

Ze zijn bij de Stichting AAP voor de eerste opnames van papa’s nieuwe docu.

‘Hoe weet je dat nou?’ vraagt Lola.

‘Gelezen,’ antwoordt Olaf. ‘Je mag hier alleen kijken, niet aankomen.’

Ze maken kennis met chimpansee Bibi. Zij reisde jarenlang met een circus mee en werd geslagen als ze geen koprol wilde maken.

‘In het begin was ze heel schuw. Als we haar eten kwamen brengen, maakte ze wel tien koprollen achter elkaar, zo bang was ze dat ze met de zweep zou krijgen,’ vertelt Teun, de jongen die hen rondleidt.

‘Gemeen!’ zegt Lola.

Olaf zegt niets. Als hij dat had gezien... dan... dan zou hij die man slaan met zijn eigen zweep.

Hij ziet het al helemaal voor zich. Hoe hij samen met oma,



Lola en Fien naar het circus gaat. Fien is hun ernstig gehandicapte tante. Vanwege haar rolstoel zouden ze op de eerste rij zitten en dan zou Bibi opkomen om haar act te doen. Natuurlijk zou ze dan niet geslagen worden. Maar hij zou onder haar circusjasje een stukje kapotte huid vandaan zien piepen. Hij zou meteen in de piste springen en haar jasje uittrekken, zodat iedereen kon zien dat ze mishandeld was. Hij zou de man...

Hij schrikt op, als Lola hem aanstoot.

‘Gemeen hè?’

‘Ja!’ Hij kijkt naar Bibi, die nu rustig met een paar andere apen in een klimboom zit.

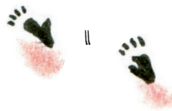
‘En dat is onze Marria,’ zegt Teun. ‘Als klein baby-aapje werd ze uit de jungle weggeroofd en kwam terecht in Portugal. Daar woonde ze jarenlang gewoon in een gezin. Ze ging onder de douche, at aan tafel, sliep in een bed en speelde met speelgoed. Net als een echt kind.’

‘Dat lijkt me super!’ Lola klapt in haar handen. ‘Een klein apenbroertje of -zusje.’

‘Ja, dat leek dat Portugese gezin ook super,’ zegt Teun, ‘totdat Marria agressief werd.’

‘Dan werd ze zeker gepest,’ veronderstelt Olaf.

Hij vindt dat wilde dieren in de natuur horen en niet in





dierentuinen of circussen of bij mensen thuis. Toch lijkt het hem stiekem ontzettend gaaf om een kleine chimpansee te hebben. Hij zou altijd met hem spelen en er ontzettend goed voor zorgen. Hij zou elke dag met hem gaan boompje klimmen en schommelen. Zijn chimpansee zou dan heus niet agressief worden, dat weet hij wel zeker.

Teun schudt zijn hoofd. ‘Nee, ze werd niet gepest, maar het is voor een aap gewoon niet goed om steeds onder mensen te zijn. Ze hebben soortgenoten nodig om mee te leven. Marria probeerde toen ze ouder werd, de baas te worden in het gezin. Ze begon haar huisgenoten te bijten. Toen ze haar echt niet meer aankonden, werd ze opgesloten in de garage.’

‘Niet meer aankonden?’ vraagt Lola. ‘Hoezo niet dan?’

